

Àudio del Prelat: consolar a qui està trist

Consolar no és tasca fàcil -diu Mons. Echevarría en el podcast de setembre- sinó que requereix molt de tacte, perquè l'ànima de qui pateix es troba, per així dir-ho, en carn viva, amb un fort neguit. Una paraula de més o de menys pot curar o pot ferir.(...) Us aconsello que reclameu ajuda als àngels de la guarda"

05/09/2016

L'endemà del dissabte, Maria Magdalena va anar plena de dolor i d'amor a la tomba del Mestre, per ungir el Crucificat. És un esdeveniment que llegim als Evangelis amb veritable alegria, perquè coneixem que allà, al costat del sepulcre, trobarà el mateix Jesucrist ressuscitat, amb cos gloriós. El Senyor, en aquesta trobada, volent revelar-se, va cridar la Magdalena pel seu nom: Maria! Ella el va reconèixer de seguida i va exclamar: *Rabboni!*, Mestre! Maria no pot ni vol contenir aquest crit d'alegria en tenir la certesa que el Senyor és viu. En aquest instant, les tenebres de l'ànima d'aquesta dona van desaparèixer; la tristesa va obrir pas a una alegria incontenible. El Senyor es deixa reconèixer per una dona de fe.

He volgut recordar aquest episodi perquè descobrim que, en la primera acció que aconpleix Crist

Ressuscitat, porta a terme l'obra de misericòrdia que ens ocupa avui: consolar el trist.

Efectivament, els fills de Déu estem fets per gaudir del bé. Però en el nostre caminar podem ensopegar amb el dolor, perquè escollim tristament i lliure el pecat o perquè la Providència de Déu permet el sofriment perquè ens unim a la seva Creu, com demana l'Evangelí. Forma part del misteri de l'home aquest coexistir quotidià amb el mal, una realitat que no hauria de desanimar-nos sinó ens porta a augmentar l'esperança en el Senyor i el desig de recórrer a Ell, confiats que el dolor i el sofriment, no escapen als seus designis plens d'amor, com tampoc cau fora de la seva providència la invitació a penedir-nos i recomençar quan hem errat.

Pot esdevenir que qui experimenta el mal tendeixi a aïllar-se, creient ser

capaç de suportar sense ajuda de ningú aquesta càrrega. Amb aquesta trampa, el diable ens va separant de Déu i dels nostres germans -fent-nos veure al nostre voltant només incomprensió i enemistat-, oferint-nos a canvi uns consols falsos que, al final, deixen únicament pòsits d'amargor. Eva estava sola al Paradís quan va gosar dialogar amb el Temptador, de la mateixa manera que estava Judes quan es va desesperar a la nit de la Passió. Amb raó clara conclou sant Pau en la carta als Corintis que "la tristesa del món produeix la mort".

Les contradiccions formen part de la vida, però que malament faríem si les afrontéssim exclusivament pel nostre compte! Davant aquesta lluita, pot sorgir la tristesa, i la tristesa arrossega cap al pessimisme, allunyant-nos així de Déu i dels nostres germans. "L'abisme crida l'abisme", diu la Sagrada Escripura.

En aquests moments, necessitem d'unes mans que ens impedeixin seguir caient.

A qui travessava aquesta mala ratxa, sant Josepmaria aconsellava que cerqués en primer lloc consol en la pregària i en el Sagrari, ja que de Déu procedeix tota la misericòrdia. "***Per tal de posar remei a la teva tristesa***-va escriure a Camí- ***em demanes un consell. Et donaré una recepta que ve de bona mà: de l'apòstol Sant Jaume. —Tristatur aliquis vestrum? —¿Estàs trist, fill meu? —Oret! —Fes oració! — Prova-ho.***"

El fundador de l'Opus Dei acudia al Cel quan li costava acceptar una situació dura, bé la mort d'una persona propera, d'un parent o d'un amic. Encara que patia el dolor lògic de pare -de fill, de germà, de amic-, no es lliurava a la tristesa, sinó que resava així: "***Que es faci, que es***

compleixi, sigui lloada i eternament exalçada la justíssima i amabilíssima Voluntat de Déu sobre totes les coses. - Amén. - Amén".

I repetia dues vegades la paraula a més, per reblar amb força l'adhesió a la Voluntat Divina, encara que li costés o no compregués el perquè. Recordo molt vivament com sant Josepmaria trobava un gran consol en aquesta oració per seguir caminant.

Alhora, en tantes ocasions, l'ajuda de Déu ens arribarà a través d'altres persones: amics, companys, parents o fins i tot desconeguts. Ens consolaran o els prestarem consol, obrint així una via perquè Déu, amb la seva misericòrdia, suavitzí les dificultats i pesars que tots afrontem en el nostre camí terrenal.

Consolar no és tasca fàcil, sinó que requereix molt de tacte, perquè l'ànima de qui pateix es troba, per

així dir-ho, en carn viva, amb un fort neguit. Una paraula de més o de menys pot curar o pot ferir. Llavors, la nostra presència resultarà suficient; en altres moments, cal dir alguna cosa que transmeti esperança i que ajudi a considerar una situació des d'una altra perspectiva.

Us aconsello que, per consolar amb encert, reclameu ajuda als àngels de la guarda. Déu Pare va enviar un àngel per consolar Jesucrist a l'Hort de les Oliveres, durant un moment de intensíssim patiment en la vida del nostre Salvador. Amb aquesta escena, que tantes vegades pot nodrir la nostra pregària, es fa palès que consolar és, filles i fills meus, germanes i germans meus, una acció divina. Aquest consol en l'agonia de Crist fa patent l'Amor de Déu, l'assistència de l'Esperit Sant, el gran Consolador.

Recordareu que sant Josepmaria - seguint la tradició de l'Església - afirmava que nosaltres, els homes i les dones, quan estem en gràcia de Déu, al temples de la Santíssima Trinitat. En conseqüència, en exercir o acceptar un acte de misericòrdia, estem manifestant al món aquest flux d'amor que surt del Pare, acull el Fill i revela l'Esperit Sant: una cosa tan important que, per la bondat del Senyor, es pot dur a terme en gestos tan ordinaris com una carícia, unes paraules de consol, un temps d'escolta pacient, un estar callats o acompanyant en oració al costat d'una persona que pateix.

En aquesta mateixa escena de l'hort de Getsemaní, se'ns revela una de les dificultats que presenta aquesta obra de misericòrdia: la de no ser capaços de descobrir el patiment del nostre proïsme. En efecte, a un tir de pedra de Nostre Senyor, els Apòstols dormien aliens al dolor que envaïa el

Mestre. ens veiem reflectits en la seva torpor. Dormim quan estem capficats en els nostres problemes, quan les presses ens impedeixen aturar-nos a escoltar, quan no donem importància als senyals de tristesa que mostra un familiar o un amic, quan volem oferir un consell sense haver escoltat abans, quan enfonsem a qui s'ha equivocat, posant límit a la nostra paciència ...

Acabo amb una bonica oració de lloança que sant Pau va transmetre als seus germans de Corint i que resumeix el nucli de l'obra de misericòrdia que hem comentat avui. Diu així: "Beneït sigui Déu, el Pare de nostre Senyor Jesucrist, Pare de les misericòrdies i de tot consol, que ens consola en totes les nostres tribulacions, perquè nosaltres puguem donar als que pateixen el mateix consol que rebem de Déu".
Amén.

► Tots els àudios sobre les obres de misericòrdia

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/audio-del-prelat-consolar-al-trist/> (12/04/2025)